

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Česká znalecká, a.s.**, IČO: 252 60 138
sídlem Nezvalova 423/8, 500 03 Hradec Králové
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Všeckou
sídlem Orlická 163/18, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti č. j. MSP-41/2018-ORA-ROZ/3
z 15. 1. 2019

takto:

- I. Rozhodnutí ministra spravedlnosti č. j. MSP-41/2018-ORA-ROZ/3 z 15. 1. 2019 a rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti č. j. MSP-16/2017-OJD-SZN/15 z 24. 9. 2018 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Jiřího Všeckého.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím č. j. MSP-16/2017-OJD-SZN/15 z 24. 9. 2018 konstatoval, že žalobce se dopustil přestupku podle § 25b odst. 1 písm. a) zákona č. 36/1997 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen „**zákon o znalcích a tlumočnících**“), ve znění účinném od 1. 7. 2017, tím, že jako znalecký ústav nevypracoval znalecký posudek č. 4732-12-2015 z 9. 2. 2015 pro účely soudního řízení vedeného Okresním soudem v Domažlicích pod sp. zn. 4C 83/2013, k jehož podání byl ustanoven usnesením jmenovaného soudu č. j. 4C 83/2013-87 z 15. 4. 2014, s náležitou odbornou péčí, tedy v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících nevykonal znaleckou činnost řádně. Za tento přestupek uložil žalovaný žalobci pokutu 15 000 Kč.
2. Žalovaný vytkl znaleckému posudku řadu obsahových i formálních nedostatků, které ve svém souhrnu měly vliv na správnost znaleckých závěrů a učinily znalecký posudek nepřezkoumatelným.
3. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí rozklad, jež ministr žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, neshledav žalobcovy rozkladové námitky důvodnými.

II. Argumentace účastníků řízení

4. Žalobce v žalobě předně namítl, že žalovaný nebyl k rozhodnutí o přestupku, jež se měl žalobce dopustit v souvislosti s činností soudu, vůbec věcně příslušný, a že z jeho rozhodnutí nevyplývá, na podkladě čeho svou příslušnost založil namísto předsedy soudu, jak předvídá § 25c odst. 1 zákona o znalcích a tlumočnících.
5. Rozhodnutí samotné pak postrádá zásadní náležitost vyžadovanou § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „**přestupkový zákon**“), a to vyslovení viny. Žalobce se tak nedozvěděl, v čem konkrétně porušil svou právní povinnost; přestupkový zákon zřetelně vymezuje přičitatelnost jednání konkrétně uvedených osob právnické osobě, a potud není správní orgán zproštěn povinnosti takovou vinu vymezit a konstatovat. Kromě toho správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily řadu zásadních okolností věci, zejména specifickou zadání znaleckého posudku ze strany soudu, jakož i skutečnost, že byl znalecký výkon v průběhu soudního řízení doplňován a aktualizován, a to písemně i výslechem zástupce znaleckého ústavu. V napadených rozhodnutích navíc schází jakákoli přezkoumatelná úvaha ve vztahu k vytýkanému skutku nad rámec závěrů převzatých ze zprávy Poradního sboru ministra spravedlnosti. Žalobce zdůraznil, že při zpracování znaleckého posudku se držel striktně zadání poskytnutého Okresním soudem v Domažlicích, a pokud toto zadání nebylo vhodné, nelze přenášet odpovědnost za takový postup na žalobce.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a k jednotlivým žalobním bodům citoval z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož jednotlivé pasáže také odkázal.

III. Posouzení věci

7. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně napadené rozhodnutí přezkoumal, při čemž zjistil, že bylo vydáno a nabylo právní moci až poté, kdy v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty zanikla žalobcova odpovědnost za správní delikt. K této okolnosti je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1416/07 z 5. 2.

2009 a sp. zn. I. ÚS 1169/07 z 26. 2. 2009 nebo rozsudky NSS č. j. 3 As 57/2004-39, č. 845/2006 Sb. NSS z 15. 12. 2005 a č. j. 7 As 61/2010-89 z 30. 10. 2010).

8. Z povahy žalobních bodů se soud ovšem musel nejprve zabývat námitkou, že žalovaný nebyl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, neboť takové pochybení by mohlo způsobit nicotnost přezkoumávaného aktu.
9. Zákon o znalcích a tlumočnících v § 25c odst. 1 stanovil, že správní delikty (s účinností od 1. 7. 2017 přestupky) podle tohoto zákona „*projednává ministerstvo spravedlnosti nebo předseda krajského soudu*“. Zákon nerozlišoval, ve kterých případech je k tomu věcně příslušné ministerstvo spravedlnosti a ve kterých případech předseda krajského soudu. Jak ministr správně vyložil v odstavcích 74 až 78 napadeného rozhodnutí, jednalo se proto o souběžnou věcnou příslušnost obou správních orgánů, omezenou ovšem litispendencí a zásadou *non bis in idem*. Jelikož žalobce netvrdí, že by s ním řízení o správním deliktu (přestupku) zahájil také předseda krajského soudu, není jeho námitka důvodná.
10. Pro úplnost soud podotýká, že na věcné příslušnosti žalovaného nezměnil ničeho ani přestupkový zákon, podle jehož § 103 „[ú]středním správním úřadem ve věci přestupků je ten ústřední správní úřad, do jehož působnosti náleží úsek státní správy, na němž došlo k porušení právní povinnosti zakládající odpovědnost za přestupek.“ Tímto ústředním správním úřadem je opět Ministerstvo spravedlnosti, které vede seznam znaleckých ústavů (§ 21 odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících), do nějž je žalobce zapsán a na základě zápisu v němž byl ustanoven ke zpracování předmětného znaleckého posudku.
11. Žalobce byl napadeným rozhodnutím potrestán za to, že nevypracoval znalecký posudek z 9. 2. 2015 pro účely soudního řízení, k jehož podání byl ustanoven usnesením Okresního soudu v Domažlicích z 15. 4. 2014, s náležitou odbornou péčí.
12. Soud nepřehlédl, že znalecký posudek byl na základě usnesení Okresního soudu v Domažlicích z 18. 2. 2016 doplněn a na základě usnesení téhož soudu z 12. 12. 2017 aktualizován. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je ovšem jednoznačně specifikováno, že žalobce byl potrestán za nedostatek odborné péče při zpracování původního posudku z 9. 2. 2015, a na jeho doplnění a aktualizace nebral žalovaný žádný zřetel. To výslovně uvedl na straně 11 svého rozhodnutí také ministr: „*V této souvislosti proto není relevantní, že obviněný podal dodatek znaleckého posudku a soud znalce vyslechl, protože každý posudek musí být v souladu s výše zmíněnými zásadami komplexní, opakovatelný, transparentní a úplný tak, jak byl zpracován a předložen. K pozdějším doplněním není namístě při posuzování dodržení povinností řádného výkonu znalecké činnosti přihlížet. Doplnění posudku či výslech znalce totiž sice mohou vést k odstranění vad posudku a omezit tak rozsah škodlivého následku porušení povinností řádného výkonu znalecké činnosti na předmětné soudní řízení, na samotnou existenci tohoto porušení však již nemají vliv. V daném případě je tomu tak tím spíše, že k doplnění posudku došlo z iniciativy soudu, nikoliv z vlastního podnětu obviněného, a nelze tudíž mít za to, že by šlo o spontánní reakci obviněného na jím zjištěné nepřesnosti či pochybení v již předloženém posudku.*“ Ministr dále odkázal na judikaturu (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Odo 324/2005 z 29. 5. 2007), jež tento jeho názor podporuje.
13. Žalobce se tak jednání, které je mu správními orgány kladeno za vinu, dopustil 9. 2. 2015, a tohoto dne byl správní delikt spáchán.
14. Zákon o znalcích a tlumočnících ve znění účinném v době spáchání správního deliktu stanovil, že „[o]dpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezačal

řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však zaniká uplynutím 3 let ode dne, kdy byl spáchán.“ (§ 25c odst. 2, podtržení doplněno).

15. Jestliže odpovědnost za správní delikt zanikne, nelze poté shledat z něj pachatele vinným nebo jej za něj potrestat. V tomto ohledu není důvod k odlišnému postupu než při aplikaci § 20 odst. 1 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, („*Přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok [...]“*), jež správní soudy setrvale vykládají tak, že „*přestupek musí být v zákonné lhůtě projednán pravomocně. Pokud totiž právo správního orgánu projednat přestupek po uplynutí prekluzivní lhůty zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o přestupku perfektní, tzn. splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Není rozhodující, zda správní akt nabude právní moci marným uplynutím lhůty k odvolání, oznámením rozhodnutí o podaném odvolání či případně jiným zákonem stanoveným způsobem. Z procesního hlediska jde o konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Nelze připustit, aby rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až po uplynutí prekluzivní lhůty. Pod pojem ‚projednat‘ je totiž třeba zahrnout i konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné“*. (Rozsudek NSS č. j. 9 As 164/2015-26 z 21. 1. 2016). Obdobně NSS již v rozsudku č. j. 3 As 57/2004-39 z 15. 12. 2005 konstatoval, že „[p]rocesním důsledkem zániku odpovědnosti ve smyslu ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích je, že správní orgán nemůže řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat, a to bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím. Podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích správní orgán řízení o přestupku zastaví, jestliže v něm zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla.“ A v rozsudku č. j. 7 As 41/2010-66 z 19. 8. 2010 dodal: „Podle citované judikatury tedy nestačí, aby bylo pouze rozhodnuto o uložení sankce za spáchaný přestupek, ale je třeba, aby rozhodnutí nabylo právní moci.“
16. Rozhodnutí o vině a trestu za přestupek musí nabyt právní moci ještě před tím, než odpovědnost za správní delikt zanikne, neboť až okamžikem nabytí právní moci je rozhodnutí o správním deliktu úplné a neměnné.
17. Jelikož zákon o znalcích a tlumočnících neupravoval přerušení ani stavení lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt, platilo podle právní úpravy účinné v době jeho spáchání, že tato prekluzivní lhůta uplynula 9. 2. 2018, tedy ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
18. Dne 1. 7. 2017 ovšem nabyl účinnosti přestupkový zákon, jenž mimo jiné sjednotil prekluzivní dobu a její běh pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). Podle jeho § 30 písm. b) promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč (to je i případ správního deliktu kladeného za vinu žalobci), a byla-li promlčecí doba přerušena, zaniká odpovědnost za takový přestupek nejpozději 5 let od jeho spáchání (§ 32 odst. 3).
19. Tentýž zákon v § 112 odst. 2 ve znění účinném do 25. 2. 2020 stanovil: „*Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by*

uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

20. Tato přechodná ustanovení však byla pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod („*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“) zrušena Ústavním soudem: věta první s účinností od 26. 2. 2020 nálezem sp. zn. Pl. ÚS 15/19 ze 4. 2. 2020 a věta druhá s účinností od 22. 7. 2020 nálezem Pl. ÚS 4/20 z 16. 6. 2020. V naposled citovaném nálezu Ústavní soud konstatoval (podtržení doplněno):

„21. V této souvislosti je významné, že v již uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu ‚trestnost‘ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

22. Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

23. Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na

novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

21. Správní orgány v řízení postupovaly podle právní úpravy tehdy účinné, včetně §§ 32 odst. 2, 3 a 112 odst. 2 přestupkového zákona, neboť byly vázány zákonem a fakticky neměly jinou možnost. Podle této právní úpravy žalobcova odpovědnost za přestupek k okamžiku právní moci napadeného rozhodnutí nezanikla.
22. Soud nicméně podle § 89 odst. 2 Ústavy není oprávněn odchýlit se od nálezu Ústavního soudu, kterým byl zrušen zákon nebo jeho část podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy (rozsudek NSS č. j. 9 As 127/2015-68 z 26. 5. 2016). Ačkoliv Ústavní soud zrušil § 112 odst. 2 přestupkového zákona až v průběhu řízení před soudem, a to s účinností *ex nunc*, musel se soud řídit závěrem Ústavního soudu o rozpornosti předmětného ustanovení s ústavním pořádkem i v nyní posuzovaném případě, přestože bylo žalovaným aplikováno před vydáním citovaného nálezu Ústavního soudu (srov. k tomu odstavec 25 rozsudku NSS č. j. 5 As 92/2019-39 ze 4. 8. 2020).
23. Shora uvedené lze shrnout tak, že právní úprava účinná do 30. 6. 2017 jako celek je pro žalobce příznivější než právní úprava účinná od 1. 7. 2017, a proto je třeba posuzovat jeho jednání podle právní úpravy účinné v době spáchání správního deliktu. Žalobcova odpovědnost za správní delikt podle této právní úpravy zanikla již v průběhu správního řízení, a prekluzivní lhůtu stanovenou pro zánik odpovědnosti v § 25c odst. 2 zákona o znalcích a tlumočnících nebylo později možné přestupkovým zákonem prodloužit, neboť by se jednalo o retroaktivní zpřísnění trestnosti daného správního deliktu. Po uplynutí prekluzivní lhůty již nebylo možné shledat žalobce vinným ze spáchání správního deliktu a uložit mu za něj trest. Jelikož tak žalovaný učinil, zatížil správní řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí (rozsudek NSS č. j. 9 As 164/2015-26 z 21. 1. 2016, odstavec 18).
24. Za této situace by bylo nadbytečné, aby se soud zabýval zbylými žalobními body.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Soud zjistil, že v posuzované věci byla podstatným způsobem porušena ustanovení o správním řízení a tato skutečnost měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jelikož soud byl povinen přihlídnout k této vadě řízení z úřední povinnosti, zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní

řád správní. S ohledem na shora popsané důsledky této vady řízení soud zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4), v němž žalovanému nezbude, než řízení o žalobcově správním deliktu zastavit. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku bude žalovaný v nadcházejícím řízení vázán (§ 78 odst. 5).

26. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3), a částkou 1 428 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty v sazbě 21 %, k jejímuž placení je žalobcův zástupce registrován (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 8 228 Kč a náklady řízení celkem 11 228 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu